

LIBRIS

We know
books

Cele mai frumoase

POVEȘTI OPTIMISTE

Traducere din engleză de Medeea Neguțescu

Revestite de Stefania Leonardi Hartley

- 6 Cei doi frați
- 12 Crabul și Cocorul
- 18 Supa de piatră
- 24 Vasul lui Claire
- 30 Peștera vorbitoare
- 36 Țăranul și Vulturul
- 42 Gâsca de aur
- 48 Te iubesc ca sarea
- 54 Cocoșul cel sărac și Cocoșul cel bogat
- 58 Monstrul Bogey
- 64 Prietenii din junglă
- 72 Lupul în blană de oaie
- 76 Androcles și Leul
- 82 Împăratul Fericirii
- 88 Măgarul cel viclean și Leul cel naiv
- 94 Croitorașul cel viteaz
- 102 Pelandok și crocodilii
- 108 Peripețiile lui Issunboshi
- 114 Gândacul împăratului
- 120 Găinușa roșie

Cei doi frați

Poveste de L. Tolstoi

Ilustrații de Giulia Baratella

Cu mult timp în urmă, într-un sat din **Rusia**, trăiau doi frați care țineau foarte mult unul la altul. Casele lor se aflau la o aruncătură de băț: fratele cel mai mare stătea cu soția și copiii săi, iar cel mai mic trăia singur. De la răsărit și până la apus lucrau împreună pământul pe care-l moșteniseră de la părinții lor și nu existau certuri sau neînțelegeri între ei. Chiar și atunci când se întâmpla să aibă o mică neînțelegere, nu lăsau niciodată să apună soarele fără să se împace mai întâi. Când a sosit vremea secerișului, cei doi frați s-au apucat de **treabă**. Au tăiat și au adunat spicele de grâu, apoi le-au legat în snopi mari pe care i-au așezat unul peste altul, făcând două stoguri perfect identice.

* În *Cei doi frați*, text de Lev Tolstoi (1828-1910), pictorul-ilustrator a „modernizat” ușor scena cu strânsul roadei.

Când soarele a apus, fiecare s-a întors la casa lui. Totuși, în noaptea aceea, mezinul nu putea să doarmă: era oare drept ca el, care trebuia să se hrănească doar pe sine însuși, să aibă la fel de mult grâu ca fratele său, care avea de întreținut o întreagă familie? S-a ridicat și, privind pe fereastră, a văzut la lumina slabă a lunii cele două grămezi *identice* și a oftat:

**„Sunt unul singur eu, iar fratele-mi copii o droaie are,
Iar claia mea de snopi prea mare mi se pare”.**

Așa că, la adăpostul întunericului, a ieșit din casă și s-a dus pe câmp. Acolo, a luat câțiva snopi din stogul său și i-a împins peste grămada cealaltă.

„Așa, acum e mult mai bine!” a exclamat el *mulțumit* și a mers înapoi să se culce. Printr-o stranie coincidență, și fratele lui era treaz chiar în acel moment.

„De ce nu dormi?” l-a întrebat soția lui, simțindu-l cum se foiește în pat.

„La frate-meu mi-e gândul și somnul nu mă ia: Ce-ar fi din snopii noștri o parte de i-am da?”

„Desigur, dă-i vreo câțiva, căci tu ești cel mai mare, Dar nu trezi copiii când pleci înspre fățare”.

i-a răspuns soția. Așa că bărbatul s-a îmbrăcat în tăcere, a ieșit în **vârful picioarelor** din casă și a ajuns pe câmp la câteva minute după ce fratele lui mai mic plecase.

Putin a lipsit să nu se întâlnească unul cu celălalt!

Fratele mai mare a luat câțiva snopi din grămada lui și i-a pus peste cea a fratelui mai mic, apoi s-a întors acasă fericit. De data aceasta, a **adormit** imediat ce a pus capul pe pernă. În dimineața următoare, cei doi frați și-au luat uneltele și au pornit spre câmpul unde erau clădiți snopii.

Niciunul dintre ei nu avea nici cea mai vagă idee despre ce făcuse celălalt. Imaginați-vă cum au reacționat când au văzut că cele două clăi erau exact la fel! S-au învârtit în jurul lor, le-au privit dintr-o parte și din cealaltă, dar nu au putut să observe nicio diferență. „Voi încerca din nou în noaptea asta”, s-a gândit fiecare dintre ei. În seara aceea, odată ce au **terminat** munca la câmp, și-au luat rămas-bun și au plecat acasă, ca de obicei.

Crabul și Cocorul

Fabulă din *Panchatantra**

Ilustrații de Federica Nuccio și Roberta Vottero

Cu mult timp în urmă, în mijlocul unei *păduri* mari, se afla un **lac** frumos cu mulți pești de toate felurile. Din nefericire, pădurea a fost lovită de un val de căldură și de secetă, astfel încât, în câteva săptămâni, apa s-a evaporat și lacul a secat, transformându-se într-un heleșteu mâlos. Un cocor, care venise să bea apă din lac, a observat peștii înotând unul lângă celălalt din cauza lipsei de spațiu. Și-a frecat bucuros aripile: aceasta era șansa lui să aibă un ospăț **delicios**! Dar nu voia să-și murdărească picioarele sau ciocul, așa că a pregătit un plan:

„O, peștișori sărmani, de-ați ști ce rău îmi pare
Că n-o s-aveți degrabă nici apă, nici mâncare”.

Aceștia au răspuns într-un glas:

„Așa e, dar se pare că lacurile toate
Au apele scăzute
sau pân' la fund secate”.

„Ba nu-i așa, draguților,
voi vă-nșelați, vă zic!
Căci hămesiiți de foame, voi
nu mai știți nimic!
Ci eu zburând spre munte
și coborând în zare
Văzui un lac albastru
cu ape mari și clare”.

* *Panchatantra* = o colecție indiană veche (aproximativ secolul al III-lea î.Hr.), care conține povestiri și fabule despre animale.

Intrigat, cel mai bătrân dintre pești a ieșit în față și a întrebat: „Ne-am dori să mergem spre acel loc, dar **cum?**” „Aș putea să vă duc acolo în zbor, unul câte unul”, a răspuns pasărea. Era adevărat că un lac albastru și adânc se afla de cealaltă parte a muntelui, dar nu era adevărat că acest cocor viclean avea vreo intenție să-i ducă acolo, ci dimpotrivă! „Hai să mergem cu el!” au strigat încântați peștii mai tineri, dar peștele cel bătrân nu era convins deloc: „Dacă povestea cu lacul nu este decât o minciună și tu vrei doar să ne mănânci?”

„Atunci să vină unul dintre voi cu mine și îl voi aduce înapoi ca martor.”

Peștii au discutat între ei și, în cele din urmă, au decis să-l trimită pe cel mai în vârstă, care a pornit imediat la drum cu cocorul. Pasărea a zburat peste munții înalți, ținând strâns peștele în gheare, până când au ajuns la un lac frumos, albastru și limpede, adânc și curat.

Peștelui nu-i venea să-și **creadă** ochilor! Când s-a întors înapoi, le-a povestit încântat tovarășilor săi despre acel loc magnific. Un val de emoție s-a răspândit printre pești și ei au început să se împingă și să se înghiontească pentru a fi primii duși de cocor în acel loc frumos care avea să devină noua lor casă. În felul acesta, pasărea nu a fost nevoită nici măcar să-și ude ghearele: unul câte unul, peștii i-au sărit în cioc. Din păcate, își dădeau seama că fuseseră

păcăliți doar când cocorul ateriza în cuibul său pentru a-i înghiți în liniște.

Călătorie după călătorie, oasele de pește din cuibul cocorului s-au înmulțit, în schimb, peștii rămași în lacul secăt erau din ce în ce mai puțini. Câteva zile mai

târziu, pasărea s-a întors la

heleșteu, dar a descoperit că era gol. Să fi mâncat deja toți peștii?

Îi era încă foame! A început să caute în stufăriș, să răstoarne pietrele, să cerceteze fiecare tufiș, dar chiar nu mai era niciun pește. Deodată, dintr-o gaură în mâl, a sărit un crab mititel și dolofan. „Aha! Iată micul meu **dejun!**” s-a gândit îndată bucuros cocorul. Însă trebuia să acționeze cu prudență, altfel prada lui s-ar fi scufundat înapoi în mâl și n-ar mai fi fost cu putință s-o prindă. Mișcându-se încet, cocorul i-a vorbit cu cel mai dulce glas:

„O, biet crab, de-ai ști ce rău îmi pare
Că n-o să ai degrabă nici apă, nici mâncare.
Ci eu zburând spre munte și coborând în zare
Văzui un lac albastru cu ape mari și clare”.

„Cum aș putea să ajung acolo?” a întrebat crabul, vădit interesat.

„Să mergi tu pân' la munte... e drumul lung și greu,
De vrei, te iau eu cu mine, te duc acolo eu”.

Micul animal nu a stat mult pe gânduri și, cu **cleștii**

lui puternici, s-a prins de picioarele păsării în timp ce aceasta a pornit în zbor.

Câteva minute mai târziu zburau deja pe deasupra lacului: crabul zâmbea fericit. Da, într-adevăr era un loc minunat, dar... hei, cocorul nu părea să se oprească.

Alarmat, crustaceul l-a întrebat: „Unde mă duci?” „Ai să vezi”, a răspuns cocorul și a început să dea din aripi pentru a coborî pe cuibul său, care era plin cu oase de pește.

De îndată ce crabul le-a văzut, a înțeles că se afla în pericol și, cu cleștii lui puternici, l-a ciupit pe cocor de picioare.

„Au!” a strigat pasărea, **scăpându-l** din gheare pe crab. Din fericire, sub ei se afla un mic pârâu, iar crabul s-a scufundat în apă și a înotat repede până la fund, unde cocorul nu-l putea găsi.

Așa a scăpat crabul, iar pasărea cea lacomă a rămas cu buzele umflate.

